

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **E. Ú.**, konajúca prostredníctvom K. so sídlom R., právne zast. M. & F., s. r. o., R., IČO: X., proti žalovanému: **S. S. a R., k. s., H.**, IČO: X., správca konkurznej podstaty úpadcu N. C. Z., a. s. v konkurze, M., IČO:., **o určenie popretej pohľadávky**, na dovolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17. januára 2012, č. k. 8CoKR/5/2011-310, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 31. 01. 2011, č. k. 36Cbi/87/2010-200 zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania s odôvodnením, že nezistil dôvody pre prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ prvej vety O. s. p., ani podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaný návrh na prerušenie konania odôvodňoval tým, že na základe žaloby zo dňa 14. 09. 2009 podanej úpadcom, sa pod sp. zn. T-352/09 vedie pred Všeobecným súdom Európskej únie konanie v zmysle čl. 263 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s čl. 31 Nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže, stanovených v čl. 81 a 82 zmluvy o vyslovenie neplatnosti rozhodnutia žalobcu – K. E. S. č. K(2009) 5791 v konečnom znení zo dňa 22. 07. 2009 alebo alternatívne o zrušenie tohto rozhodnutia vo vzťahu k úpadcovi, resp. o zníženie pokuty, uloženej úpadcovi uvedeným rozhodnutím. Žalovaný ďalej navrhoval, aby súd prvého stupňa položil Súdnemu dvoru Európskej únie predbežnú otázku. Súd prvého stupňa konštatoval, že nevzhladol dôvody na položenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie, preto ani nebol dôvod prerušiť incidenčné konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. Uviedol, že právo Európskej únie neupravuje povinnosť súdu členského štátu rozhodnúť v konaní

o určenie popretej pohľadávky určitým spôsobom, plne rešpektuje nezávislosť súdov, a teda jednoznačne neurčuje, že súd členského štátu Európskej únie nemôže sám meritórne rozhodnúť v konaní o určenie popretej pohľadávky, ktorej právnym titulom je rozhodnutie Komisie ako individuálny (správny) akt orgánu Európskej únie, ktorý môžu napadnúť príslušné subjekty v zmysle čl. 263 Zmluvy o fungovaní Európskej únie žalobou o neplatnosť. Súd zdôraznil, že žaloby podané na Súdny dvor nemajú odkladný účinok a predmetom tohto konania je určenie popretej pohľadávky. Vzhľadom na uvedené nie je rozhodnutie v tejto veci závislé od otázky, ktorú by súd nebol oprávnený v tomto konaní riešiť, preto nie je podľa súdu prvého stupňa dôvod na prerušenie konania ani podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ prvej vety O. s. p. Takouto otázkou nie je ani právny titul popretej pohľadávky, s ktorým sa súd vysporiada v rozhodnutí vo veci samej.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací napadnutým rozhodnutím zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že konanie vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 36Cbi/87/2010 prerušil až do právoplatného skončenia veci vedenej na Všeobecnom súde Európskej únie pod T-352/09. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí poukázal najmä na ust. § 32 ods. 6 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v znení účinnom do 31. 12. 2011, podľa ktorého ustanovenia prináleží súdu v občianskom súdnom konaní určiť právny dôvod, vymáhateľnosť, výšku, poradie, zabezpečenie zabezpečovacím právom alebo poradie zabezpečovacieho práva popretej pohľadávky. Odvolací súd je názoru, že v preskúmvanej veci závisí rozhodnutie súdu najmä o právnom dôvode a výške popretej pohľadávky od rozhodnutia Všeobecného súdu, lebo hoci je nesporné, že popretá pohľadávka vychádza z rozhodnutia, vydaného oprávneným orgánom (K. E. S.), právny dôvod a výšku pokuty udelenej predmetným rozhodnutím, resp. možnosť jej zníženia, súd prvého stupňa nie je oprávnený skúmať a právne posudzovať. Prerúšením konania z tohto zákonného dôvodu podľa odvolacieho súdu práva žalobcu nebudú nijako obmedzené, naopak, ak by súd prvého stupňa ďalej vo veci konal a rozhodol bez vyčkania na rozhodnutie komisie, jeho rozhodnutím by mohlo v konkurznom konaní dôjsť k nezvratnému stavu a rozhodnutie Všeobecného súdu Európskej komisie vo veci T-352/2009 by bolo pre úpadcu bez právneho významu (nesplnilo by svoj účel). Odvolací súd dodal, že neobstojí argumentácia žalobcu, prezentovaná v žalobe i v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v tom smere, že vykonateľný akt Európskej komisie nemožno spochybníť, keďže možnosť preskúmania takého rozhodnutia Všeobecným súdom ES vyplýva priamo zo Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

Proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, odôvodnené v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O. s. p. Dovolateľ uviedol, že napadnuté uznesenie predstavuje hrubé porušenie princípu lojality členského štátu voči Európskej únii, ktorý je vyjadrený v čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii, a podľa ktorého členské štáty prijímajú všetky opatrenia všeobecnej alebo osobitej povahy, aby zabezpečili plnenie záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv alebo z aktov inštitúcií EÚ. V predmetnom konaní je podľa dovolateľa zrejmé, že pohľadávka, ktorú správca konkurznej podstaty poprel, a ktorá je predmetom konania o určenie pohľadávky, spornou nie je a ani nemôže byť, pretože vyplýva z rozhodnutia Európskej Komisie zo dňa 22. 07. 2009 o uložení pokuty úpadcovi za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže úpadcom – rozhodnutie č. K(2009) 5791 v konečnom znení, týkajúceho sa konania podľa pôvodného čl. 81 Zmluvy o ES a pôvodného čl. 53 Dohody o EHP vo veci COMP/39.396, na základe ktorého rozhodnutia bola úpadcovi uložená pokuta vo výške 19 600 000 Eur. Dovolateľ má za to, že rozhodnutie je rovnako ako nariadenie Európskej únie priamo aplikovateľné v členskom štáte a zaväzuje svojimi dôsledkami adresátov, ktorými sú najčastejšie fyzické alebo právnické osoby, pričom je všeobecne záväzná. Podľa dovolateľa je skoro neprípustné a v rozpore so zásadou prednosti práva Európskej únie, aby vnútroštátne súdy akýmkoľvek (aj nepriamym) spôsobom znižovali, vylučovali alebo akokoľvek inak obmedzovali právne účinky nariadenia alebo rozhodnutia. V tejto súvislosti poukázal dovolateľ na čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, na konštantnú judikatúru Súdneho dvora EÚ a Deklaráciu č. 17 Zmluvy o Európskej únii. Dovolateľ zdôraznil, že rozhodnutie je spolu s nariadením a smernicou sekundárnym prameňom práva EÚ a podľa štvrtého odseku čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, je záväzná v celom svojom rozsahu. Dovolateľ taktiež poukázal na čl. 263 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, podľa ktorého jediným orgánom oprávneným preskúmať správnosť rozhodnutí Komisie je Súdny dvor Európskej únie. V zmysle uvedeného a zásady prednosti nie je takýmto orgánom vnútroštátny súd, ani iný orgán alebo osoba, vrátane správcu konkurznej podstaty. Proti tejto právomoci zároveň nie je možné použiť akékoľvek ustanovenie národného práva, vrátane Občianskeho súdneho poriadku alebo konkurzného zákona.

Dovolateľ zdôraznil, že vnútroštátne súdy, ako aj ostatné fyzické a právnické osoby sú povinné vychádzať z prezumpcie správnosti právnych aktov Európskej únie a nie sú oprávnené o ich platnosti samostatne rozhodovať. Dodal, že vnútroštátne súdy musia

rešpektovať rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, ktoré sa týka platnosti právneho aktu Európskej únie alebo žiadosti o priznanie odkladného účinku alebo predbežného opatrenia na úrovni Európskej únie v konaniach o priamych žalobách vrátane konania o neplatnosti čl. 363 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

Všeobecný súd Európskej únie rozhodoval o odklade vykonateľnosti Rozhodnutia na základe žiadosti úpadcu zo dňa 14. 09. 2009. Rozhodnutím prezidenta Súdu prvého stupňa (dnes Všeobecného súdu Európskej únie) zo dňa 29. 10. 2009 (prípád vedený pod č. T-352/09R) bola táto žiadosť úpadcu zamietnutá a rozhodnutie svoju vykonateľnosť nestratilo. Žiadosť bola podaná v súvislosti s konaním vo veci samej, ktoré prebieha na Všeobecnom súde pod č. T-352/09. Preto podľa dovolateľa nie je prípustné, aby vnútroštátny súd alebo iný orgán vrátane správcu konkurznej podstaty prijal akékoľvek rozhodnutie alebo opatrenie, ktoré by fakticky dosiahlo rovnaký účinok, teda odklad výkonu rozhodnutia. Uvedené platí aj v prípade, ak by existovali z pohľadu týchto subjektov pochybnosti o platnosti a zákonnosti Rozhodnutia.

Popretie pohľadávky a prerušenie konania je potrebné podľa dovolateľa považovať za rozhodnutie, ktoré má obdobné účinky ako odklad vykonateľnosti rozhodnutia. Týmto sa ignoruje rozhodnutie Všeobecného súdu Európskej únie, ktorý nenariadil odklad vykonateľnosti Rozhodnutia. Logickým výkladom podľa dovolateľa možno dôjsť k záveru, že vnútroštátny súd nie je a ani v čase, keď správca konkurznej podstaty rozhodoval o popretí pohľadávky žalobcu, nebol oprávnený odložiť vykonateľnosť rozhodnutia alebo iným spôsobom obmedziť jeho účinky. Dovolateľ má za to, že správca konkurznej podstaty nepostupoval pri popretí pohľadávky žalobcu s odbornou starostlivosťou, nakoľko mal v tom čase vedomosť o zamietnutí návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnutia Všeobecným súdom Európskej únie. Popretím pohľadávky správca konkurznej podstaty podľa dovolateľa prekročil svoju právomoc a nekonal v súlade s čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, pretože nerešpektoval právoplatné a vykonateľné rozhodnutie. Vzhľadom na uvedené zodpovedá za škodu tým spôsobenú žalobcovi, ako aj za prípadné škody, ktoré vzniknú Slovenskej republike v priamej súvislosti s popretím pohľadávky žalobcu.

Dovolateľ zdôrazňuje, že samotná existencia konania na Všeobecnom súde Európskej únie vedenom pod č. T-352/2009 nie je dôvodom, ktorý by umožňoval vnútroštátnemu súdu

pochybovať o platnosti a správnosti právnych aktov, vydaných orgánmi Európskej únie. Existencia takéhoto konania nie je ani okolnosťou, ktorá by oprávňovala súd nepokračovať v konaní a deklaratórnym rozhodnutím určiť právny dôvod, vymáhateľnosť, výšku, poradie, zabezpečenie zabezpečovacím právom alebo poradie zabezpečovacieho práva popretej pohľadávky. Súd mal podľa dovolateľa v zmysle zásady lojality a v súlade s princípom prednosti, čo najskôr uznať pohľadávku vyplývajúcu z rozhodnutia a odstrániť tak protiprávny stav, vyvolaný popretím pohľadávky žalobcu správcom konkurznej podstaty. V prípade, že by konanie na Všeobecnom súde Európskej únie rezultovalo do zmeny alebo zrušenia rozhodnutia, došlo by vo vzťahu k veriteľovi k zániku alebo zmene jeho postavenia tak, ako je uvedené v ust. § 27 konkurzného zákona.

Vzhľadom na vyššie uvedené, navrhuje žalobca odstrániť protiprávny stav vyvolaný predovšetkým správcom konkurznej podstaty a napadnuté uznesenie zmeniť tak, že dovolací súd potvrdí uznesenie súdu prvého stupňa a uloží žalovanému nahradiť trovy dovolacieho konania.

Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po preskúmaní veci dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

Procesný postup dovolacieho súdu v prípadoch, ak rozhodnutie, napadnuté dovolaním, zaniklo inak, a teda rozhodovanie o dovolaní sa stáva bezpredmetným, upravuje ustanovenie § 218 ods. 1 písm. e/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., podľa ktorého odvolací súd odmietne odvolanie, ak rozhodnutie napadnuté odvolaním zaniklo inak, pričom ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

V prejednávanej veci sa stalo bezpredmetným rozhodovanie o dovolaní žalobcu proti napadnutému uzneseniu, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že konanie vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 36Cbi/87/2010, prerušil až do právoplatného skončenia veci vedenej na Všeobecnom súde Európskej únie pod T-352/09.

Dovolaateľ podaním, doručeným dovolaciemu súdu dňa 09. 01. 2013 oznámil, že žaloba vo veci T-352/09, ktorej predmetom bol návrh na zrušenie Rozhodnutia Komisie o pokute, bola Všeobecným súdom Európskej únie dňa 12. 12. 2012, zamietnutá. Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 12. decembra 2012.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie smeruje proti takému uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré zaniklo, keďže účinky výroku napadnutého uznesenia boli obmedzené do právoplatného skončenia veci vedenej na Všeobecnom súde Európskej únie pod T-352/09. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie odmietol (ust. § 218 ods. 1 písm. e/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p.).

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi. Dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože mu v tomto dovolacom konaní žiadne nevznikli (ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová